

Onderweg naar de jungle

Michiel Coolen

Auteur: Michiel Coolen

Coverontwerp: Michiel Coolen

Foto's: Ben Vervoort en Michiel Coolen

ISBN: 9789461932419

Uitgegeven via: limburger.nl/mijnboek

Print: Printforce, Alphen a/d Rijn

Druk: 1e herziene druk, Printing on Demand

Datum publicatie: mei 2012

© Michiel Coolen

Inhoud

Deel I 'Op de lodge'

1. Mijn droom achterna
2. De parel van Afrika
3. Eerste kennismaking
 4. De lodge
 5. Het eerste feest
 6. Olifantenjacht
 7. Kamperen
 8. Bushfire
9. Chimps en voetbal
10. Bob de bouwer versus slangen
11. De wraak van de mango vlies
 12. Veranderingen
13. De laatste toeristen

Deel II 'Tour Oeganda en Rwanda'

14. Op naar het beginpunt
15. Kampala, de urban jungle
 16. Redding op de Nijl
 17. Hell on earth
 18. Op safari
 19. Epische busreis
20. Welcome at Monkey Lodge
21. Queen Elizabeth National Park
 22. Op naar Rwanda
 23. Lake Bunyonyi
24. Terug aan het werk, of toch niet?
 25. Geweren in Kenia
 26. De iron snake
27. Terug naar de bekende jungle

Deel I
'Op de lodge'

Hoofdstuk 1 Mijn droom achterna

“Potverdikke, ik mis Afrika nu al, waarom ben ik überhaupt terug?”
gonst het door mijn hoofd als ik met traantjes in mijn ogen het vliegtuig uitstap op Brussel Airport. Pap en stiefmoeder Yvonne staan me al braaf met een glimlach en een bosje bloemen op te wachten achter de glazen schuifdeuren. Na een klein half jaar stage lopen op een lodge in Zuid-Afrika weet ik het bij terugkomst zeker; ik voel me niet meer thuis in Nederland. Het land waar niets, maar dan ook echt totaal niets gebeurt. Het land waarin de grote verrassing van de dag de verhoogde benzineprijs bij het tankstation is. Het land waarin mensen niet leven maar geleefd worden. Elke dag staan deze mensen met de auto in de file op weg naar kantoor, zich bedroefd afvragende wat ze hebben fout gedaan in hun leven. Waaraan ze dat file rijden überhaupt te danken hebben en waarom ze het gevoel hebben dat hun dromen jaren geleden al zijn verdwenen zonder ze te hebben nagejaagd. Op de weg van het vliegveld naar huis en menig keren erna vertel ik ronduit over Zuid-Afrika, aan iedereen die het maar wil horen. Ik vertel over het adembenemende, uitgestrekte landschap waarin je uren kan rijden zonder een levende ziel tegen te komen. Ik vertel over de altijd lachende en kleurrijke donkere bevolking, over de rijke cultuur en over het Kruger National Park. Ja, het Kruger Park, dé reden waarom ik verliefd ben geworden op Afrika. Hetgeen waaraan ik mijn hart ben kwijtgeraakt. De afwisseling van de landschappen, de spannende gamedrives en de grote verscheidenheid aan dieren waar menig nationaal park een puntje aan kan zuigen.

Na mijn terugkomst in Nederland en lang daarna tijdens het schrijven van mijn eindscriptie vraag ik me dagelijks af wat ik eigenlijk nog doe in het overvolle, oersaai Nederland. Eén ding staat als een rots boven water; ik wil terug naar Afrika om mijn droom te vervullen, terug naar Afrika om daar te gaan werken, om er te wonen en wellicht om er oud te worden. Hup, verstand op nul, schijt aan de rest, hup het geluk

achterna en het avontuur tegemoet. Dit zou mijn nieuwe motto worden in het leven en ik zou ervoor gaan zorgen dat deze droom realiteit zou gaan worden. Koste wat kost.

De droom om na mijn studie terug te keren naar Afrika maakte het voor mij makkelijk om alle vragen over mijn toekomst te beantwoorden die op me afgevuurd werden tijdens het zwoegen op mijn scriptie. Normaal gesproken ben je op je 21^e met die onzin nog helemaal niet bezig. Je wilt nog met je maten de kroeg in, elke nacht een ander meisje in je nest hebben en ongegeneerd elke maand de volle lening van IB-Groep er doorheen jagen. Praten, nee zelfs denken, over werken na je studie en de dromen die je wilt vervullen is not done. Zoiets doe je gewoon niet, daar denk je nog niet over na en wil je nog niet over na denken. Voor mij was het echter een peulenschil om antwoord te geven op deze vraag 'Michiel, weet je al wat je gaat doen als je klaar bent met je opleiding?'. 'Afrika, ik ga terug naar Afrika'.

Soms heb je geluk en soms ook niet. Ik mag me gelukkig prijzen dat ik het geluk soms aan mijn zijde heb staan en me af en toe een geluksvogel kan noemen. Dit was dan ook het geval op de beruchte en beroemde Vakantiejaarbeurs in Utrecht. De plek waar het Afrikaanse avonturenballetje begon te rollen. Je weet wellicht wel hoe dat gaat op zo'n beurs. Allereerst wordt je, hoe vaak je er ook komt, overdonderd door de grootte en het immense karakter van de beurs. Bij binnenkomst ben je op slag de weg kwijt. Wanneer je die eerste indruk verwerkt hebt en je dankzij het uitgescheurde plattegrondje uit een tijdschriftje ongeveer weer weet waar je bent valt je iets eigenaardigs op. Hordes mensen slepen en sjouwen plastic zakken vol met brochures en flyers van touroperators mee om ze thuis een keertje door te bladeren. Uiteindelijk wordt deze papieren rotzooi, vaak nog ongelezen en in de trant van 'nee Koos, daar gaan we toch niet naartoe dit jaar', samen met de krant ongegeneerd de container ingeworpen. Een snelle tip voor deze mensen: Internet is uitgevonden, gebruik het dan ook!

Na onsuccesvol wat balletjes te hebben opgegooid tijdens verschillende gesprekken op de beurs loop ik langzaam maar zeker richting de hal

Verre Bestemmingen. Met een kartonnen bekertje bijna koude koffie (die ik voor een veel te hoge prijs heb gekocht) in de ene hand en met een ingezakt, vettig en stinkend saucijzenbroodje in mijn andere hand probeer ik me een weg te banen door de mensenmassa. Het volk hier loopt immens langzaam en ik erger me mateloos aan alle oude, opgedirkte dagjesmensen die me constant voor de voeten lopen. Uiteindelijk kom ik uit bij een stand van een Nederlands- Oegandese touroperator. Vluchtig blader ik wat boekjes door en irriteer me meer en meer aan de oudere koppels die om me heen en tegen me aan staan. Ook Henk en Petra, zo vang ik op uit hun gesprekken, zijn van de partij en misschien wel geïnteresseerd in een reisje naar Oeganda. Misschien niet nu, maar zeker in de verre toekomst. Uiteraard willen ook deze twee op en top groene, gierige Hollanders voorzien worden van alle boekjes en flyers die ze maar kunnen bemachtigen. Snel worden tijdens het krijgen van de boekjes hun geheime wapens erbij gepakt. Henk gooit met een soepele beweging de klap van zijn koffertje open die hij achter zich aantrekt. Petra daarentegen heeft een kleiner en wendbaarder wapen bij zich en tovert het snel tevoorschijn. Het is het kleine leren rugzakje dat op haar rug hangt. Net als honderd duizend andere Nederlandse vrouwen boven de 45 heeft ook zij zo'n lelijk tasje waaraan je een Nederlandse vrouw kan herkennen. In geen ander land waar ook ter wereld dragen zoveel vrouwen boven een bepaalde leeftijd eenzelfde tasje. Typisch...

Nadat de boekjes snel in het tasje en de koffer zijn verdwenen is het eindelijk mijn beurt om met de mensen van de stand te praten. Ik kom aan de praat met Vince, de eigenaar van deze bekende low cost tour-operator in Oeganda. Hij schijnt ook mede-eigenaar van Monkey Lodge te zijn. Mijn interesse is gewekt. Van Monkey Lodge hangt welgeteld één poster op en er liggen wat flyers ergens ver weg op een statafeltje. Monkey Lodge schijnt een kleine startende lodge te zijn in een tropisch regenwoud in Oeganda, Oost-Afrika. Volgens zijn verhalen is er grote behoefte aan een Assistent Operationeel Manager om Jurriaan, de andere eigenaar, te ondersteunen in zijn dagelijkse werkzaamheden. Bij het uitspreken van de woorden Afrika, op zoek naar, wij hebben nodig, manager, is mijn aandacht getrokken. Dit zou voor mij wel eens

dé grote kans kunnen zijn om het avontuur in Afrika tegemoet te gaan. Vol goede moed loop ik na dit gesprek dat ruim driekwartier heeft geduurd fluitend het Jaarbeurs uit. Met een grote boog omzeil ik de oude tasjesdragende menigte en stort me uiteindelijk op een van de lege stoelen van de trein. Aan verder kijken, netwerken en solliciteren heb ik geen behoefte meer. Voor mijn gevoel is de buit al binnen, het opstapje naar Afrika is gemaakt.

Maanden verstrijken en uiteindelijk komt Afrika langzaam maar zeker dichterbij. Van de zes maanden zijn er nog maar twee maanden over om mijn afstudeerscriptie af te ronden en in te leveren. Het wordt dus tijd om in sneltrein vaart te beginnen met de voorbereidingen van mijn Afrikaanavontuur. Omdat verzamelen bij de mensheid in de genen zit geef ook ik me volledig over aan dit oerinstinct. Ik begin met het veroveren en bij elkaar sprokkelen van alles dat maar los en vast zit waarvan ik denk dat ik het kan gebruiken voor mijn avontuur. Al snel kom ik tot de conclusie dat ik verkeerd bezig ben. Een berg met rotzooi is namelijk snel bij elkaar gekocht maar of ik het ook daadwerkelijk zou kunnen gebruiken in de jungle was een tweede. Tijdens het wekelijkse familiebezoekje op zondagavond overhandigt vaderlief me een tweetal handige boeken. De *SAS Survival Guide* van John Wiseman en *Jungle Travel & Survival* van John Walden. Na het lezen van beide boeken was de oplossing simpel. Ik moest maar eens beginnen met het maken van een to do lijst en een meeneemlijst. Ik moest maar eens serieus gaan worden in de voorbereidingen. Maar waar begin je nu eigenlijk mee en waar moet allemaal aan gedacht worden?

Alle voorbereidingen van vrijwel alle buitenlandse, levensveranderde en wereldse avonturen beginnen met het aanschaffen van een vliegticket. Na een dagenlange speurtocht op het internet koop ik uiteindelijk bij een klein reisbureau op de hoek van de straat een vliegticket. Na het verdwijnen van een gigantisch bedrag van mijn spaarrekening is het tijd om een Oegandeese visum aan te vragen. Omdat ik geen geldbomen in de tuin heb groeien en geen 100-eurobiljetten op mijn rug, kies ik niet voor een werkvisum maar een toeristenvisum. De derde

stap van deze essentiële ‘papieren voorbereiding’ is het aanvragen van een Internationaal rijbewijs bij de ANWB. Ook zonder dit internationale rijbewijs zou je in Oeganda wellicht wel mogen rijden. Om problemen te voorkomen en omkopingen te beletten is het echter handig om zo’n internationaal rijbewijs op zak te hebben. Ook het afsluiten van een reisverzekering behoort uiteraard tot de voorbereidingen.

Uiteindelijk kom je aan bij het punt waarop verschillende financiële en bureaucratische zaken zouden moeten worden stopgezet en afgehandeld. Mijn Nederlandse zorgverzekering, de IB-Groep, het lidmaatschap van de sportclub, de huur van mijn appartement, de uitschrijving bij gemeente Eindhoven, ze moeten er allemaal aan geloven. Een vervelende tijdrovende klus die zorgvuldigheid eist. Hoelang ik het ook uitstelde en hoezeer ik er ook geen zin in had, de vaccinaties waren onontkoombaar. Ik werd onder andere ingeënt tegen gele koorts, Hepatitis A, Hepatitis B, DTP, Buiktyfus, Rabiës, tuberculose (Mantoux test) en ik kreeg een mooie Cholerastempel in mijn Gele Boekje. Uiteindelijk haalde ik vlak voor vertrek nog Malaria tabletten voor minimaal 3 maanden op bij de apotheek. Medisch gezien was ik klaar voor het avontuur!

De allerlaatste stap waar aan gedacht moest worden voordat ik vertrok waren de spullen die ik dacht nodig te hebben in Oeganda. Uiteraard werd dit gedaan aan de hand van een meeneemlijst:

Meeneemlijst:

1. Essentials:

- Hangmat met bevestigd muskietennet	- Zwitsers zakmes
- General purpose utility rope van 15 meter	- Plunjabalen
- 2-persoons muskietennet	- Emergency kit/ first aid kit
- Kaartmeter	- Kompas
- Backpack en gewone rugzak	- Survival tin
- Naaisetje	- Poncho
- Zaklamp, koplampje en batterijen	- Kapmes
- Waterproof lucifers	- Verrekijker
- Zonnebril	- Pet/ hoed

- Multitool

2. Kleding

- 'Normale kleding' als korte/ lange broeken, ondergoed, 1 trui en 1 vest, T-shirts, blouses, zwembroek, zomerjas, en 2 riemen
- Bergschoenen - Jungleboots
- Slippers - Regenjas en waterdichte kleding

3. Literatuur

4. Elektronica

- Laptop met oplader
- Externe harde schijf
- iPod met oplader
- Telefoon met oplader
- 2 fotocamera's met oplader, geheugenkaartjes
- Beschermhoezen en waterdichte zakken voor laptop, telefoon, iPod en camera

5. Overige spullen

- Documenten als paspoort, visum, gele boekje, internationaal rijbewijs, belangrijke telefoonnummers en verzekeringsbewijzen en vliegtickets
- Pasfoto's
- Slotjes voor koffers en tassen
- Agenda met schrijfgerei

6. Toilettas en medicijnen

- Malariatabletten voor 3 maanden - Loperamide
- ORS - DEET
- Talkpoeder voor natte voeten - Condooms
- Paracetamol - Schimmelcrème
- Koortslipcrème
- De normale artikelen als haargel, deodorant, tandenborstel, tandpasta, scheermesjes en scheerschuim

Na het bijeen zoeken van alle spullen en het treffen van alle voorbereidingen die op de lijsten stonden kwam ik tot een pijnlijke conclusie. Ik wilde te veel spullen meenemen. Mijn oorspronkelijke plan was om slechts met een backpack en gewone rugzak het avontuur op te zoeken. Dit zou niet gaan lukken. Paniek maakte zich meester van me. Halsoverkop begon ik met het selecteren van de meest essentiële spullen op de lijst. Wild en luid vloekend begon ik spullen op de lijst door te strepen maar uiteindelijk kwam ik tot inkeer. Eigenlijk waren alle spullen op de lijst wel noodzakelijk en bruikbaar. Wat nu? Na het leeghalen van mijn backpack viel mijn oog op het vliegticket. Zonder duidelijke reden begon ik aandachtig de tickets te lezen en vond uiteindelijk de informatie die mijn voorbereiding makkelijker zou maken. Het was toegestaan om per persoon maximaal twee grote koffers mee te nemen. Met het ticket hoog in de lucht maakte ik een vreugdedansje en rende wild de zoldertrap omhoog om een grote reiskoffer uit de rotzooi vandaan te toveren. Een dik uur later waren de backpack, reiskoffer en gewone rugzak ingeladen met de spullen van de meeneemlijst. Alles paste. Ik was klaar voor vertrek!

Na een aantal maanden hard zwoegen op de scriptie, het voorbereiden van mijn vertrek, een diploma-uitreiking, het inpakken van de tassen, een afscheidsfeest en een huilende oma was het dan zover; Michiel vertrekt naar Oeganda. Naar the pearl of Africa! Het land met een van de slechtste imago's van Oost-Afrika, bekend geworden door de daden van Idi Amin en een bevolking met een van de hoogste percentages HIV besmettingen ter wereld.

Zelfs op de dag van vertrek voelt niemand zich door dit imago echt comfortabel bij mij mijn vertrek. Desondanks, diep in gedachte, met mijn hoofd in de wolken stap ik vol goede moed op 22 juli 2010 het vliegtuig in. Klaar voor het avontuur dat mijn leven voorgoed zou veranderen... Klaar voor Afrika!

Oeganda in Afrika

Hoofdstuk 2 De Parel van Afrika

In 1908 schreef Sir Winston Churchill, toentertijd nog correspondent in Afrika voor Britse bladen, verschillende verslagen over zijn reizen door Afrika. Op het moment dat hij voet aan land zette in Oeganda was hij verkocht en omschreef hij Oeganda terecht als De parel van Afrika. Volgens hem staat dit groene, Oost-Afrikaanse land bol van schoonheid met een rijke variëteit in vorm en kleur. Met een overvloed aan natuurschoon en dit allemaal in uitgestrekte, afwisselende landschappen. In de periode van Churchill was het land nog vrij onbekend bij het grote publiek en was Winston gefascineerd door de grootsheid en rijkdommen van de natuur, aangevuld door de primitieve inwoners van Oeganda.

Tegenwoordig staat het land voornamelijk bekend om haar diversiteit aan flora en fauna. De vele nationale parken in Oeganda lenen zich perfect om een safari te maken en om in contact te komen met wilde dieren als berggorilla's, chimpansees, giraffes, zebra's, nijlpaarden en ander groot wild. Zelfs de big five (de leeuw, neushoorn, olifant, luipaard en buffalo) is weer zichtbaar na de terugkeer van de neushoorn. Het mooie van Oeganda is dat deze wildlife bestemmingen nog niet ontdekt zijn door het massatoerisme. Hierdoor ben je tijdens een safari daadwerkelijk overwegend alleen met de dieren en voelt Afrika in Oeganda nog aan als het echte Afrika. Zo kan het in bijvoorbeeld Kidepo Valley National Park in het noorden van het land voorkomen dat je tijdens een 4-daagse safari niemand, maar dan ook echt helemaal niemand, tegenkomt. Natuurliefhebbers kunnen naast het grote wild en de 1000 vogelsoorten verder hun hart op halen op de toppen van de Rwenzori Mountains. De eeuwige sneeuw op de top van deze bergen zorgt voor genoeg water om de Nijl te voeden waarna het water via het Victoriameer uiteindelijk na een lange reis de Middellandse Zee instroomt.

Niet alleen natuurliefhebbers kunnen terecht in Oeganda. Het land begint ook een trekpleister te worden voor adrenaline junkies. Denk maar eens aan raften op de machtige Nijl die in Oeganda ontstaat, of het abseilen van de schitterende 100 meter hoge Sipi Falls. Een bezoek aan Afrikaans mooiste meer Lake Bunyonyi is onmisbaar in een rondreis terwijl het bezoeken van de gorilla's bij de meeste bezoekers nog steeds op de eerste plaats staat. Dit is hét moment om Oeganda te bezoeken. Van massatoerisme zoals in de buurlanden Kenia en Tanzania is nog geen sprake. De faciliteiten voor de wensen en behoeften van de Westerse toerist zijn verder al grotendeels aanwezig zoals een grote verscheidenheid aan luxe lodges, degelijke touroperators en betrouwbare gidsen.

Uitgebreid lees ik bovenstaande tekst over Oeganda nog maar eens een keer rustig door op meer dan 9 kilometer hoogte, in het vliegtuig op weg naar het beloofde land. Hoewel ik de tekst zelf uit verschillende reisgidsen heb geplukt en op verschillende websites heb rondgesnuffeld om aanvullende informatie te vinden kan ik de woorden niet goed in me op nemen. Uiteraard kennen we allemaal de Mr. Bean film waarin Mr. Bean een ziek kind in het vliegtuig probeert op te vrolijken. In real life is een vlucht met zo'n jengeland kind naast je natuurlijk minder fijn. Je goed kunnen concentreren op een tekst over een land waar je ongeveer een jaar gaat wonen lukt dan ook niet. Ook al is het een vlucht van hooguit een uurtje dan kan zo'n kind naast je lastig zijn. Huilen. Schreeuwen. Krijzen. Bang zijn. Dat kleine, duivelse, om een klap vragende rotkind produceert een geluid dat door merg en been gaat en dat het geluid van de vliegtuigmotor overtreft.

Oftewel, deze eerste vlucht van Düsseldorf naar Amsterdam is één grote ramp. Op naar vlucht twee, van Amsterdam naar Entebbe! Na een paar uur wachten, koffie drinken en te dure broodjes eten op Schiphol kwamen de grondtroepen van KLM in beweging. De KLM-vrouwtjes met de blauwe pakjes, opgeplakte wenkbrauwen en nep glimlach namen hun plaatsen in voor de boarding. Tijd dus voor deze tweede vlucht.

Tijdens de boarding gaat alles goed en wel, ik zit recht in het midden van het vliegtuig, op de middelste rij, met stoelen links en rechts van